

det betinger sig, at Leveancen skal foregaa inden Udløbet af Finantsaaret, eller dog i den nærmeste Tid derefter, saaledes at Supplementsperioden kan benyttes. Gjenstanden leveres da, men efterat den er leveret, opstaar der Tvivl om, hvorvidt den fuldkomnen svarer til Kontrakten, og der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt man kan udbetale Fabrikterne Beløbet, eller ikke. Under saadanne Omstændigheder bruger dette Ministerium at hensejtte den heftige Sum eller det Beløb, hvorfor der efter Accorden er Anvendelse, paa Udgiftsrestancekontoen, hvilket vil sige, at den staar disponibel til Udbetaling igjennem Finants-hovedkassen paa Marineministeriets nærmere Anvisning. Forsaavidt denne Konto bruges paa den Maade, som er antydet i dette Exempel, tror jeg, at Ingen vil have Noget at erindre derimod. Derimod har Kontoen tidligere været benyttet paa en Maade, som efter mit Skjøn gav fuldt berettiget Grund til Anke, men da blev den — og det var den høitærede Finantsminister, hvem det skyldes — begrændset ved visse Regler paa en saadan Maade, at jeg ikke tror, der nu kan gøres nogen, fra Realiteten hentet velbegrunder Indvending derimod. Smidlertid er jo denne Benyttelse af Udgiftsrestancekontoen i Strid med, hvad der er vedtaget for de tidligere særlige kongerigste Ministerier, og der er Meget, der taler for, at man bruger en ensartet Fremgangsmaade i alle Ministerierne. Jeg vil dog tilføie, at nogen reel Fordel kan der ikke vindes ved en Forandring; thi, naar Marineministeriet ved Kontrakt har disponeret over Beløbet paa en Tid, da det dertil var berettiget og overensstemmende med Finantslovens Bevilling, saa vil en Efterbevilling uopnødvendigvis slet ikke være Andet end en Formsag, og man kan derfor sige, at det i Grunden kun bliver et Ombybdsdepartement. Men spørger man nu, hvorvidt denne Udgiftsrestancekonto er afføstet ved dette Lovforslag eller ikke, da vil det bero paa, hvilken Form Marineministeriet benytter ved Hensejttelsen paa denne Konto; thi sler det gjennem en Anvisning i en eller anden Form, saa ser jeg ikke rettere, end at § 3 vil give Sagen fuldkommen Medhold. Jeg har kun villet gjøre

opmærksom herpaa, da det er kommet frem; thi paa Realiteten lægger jeg, som det vil fremgaa af, hvad jeg har tilladt mig at udtale, ikke nogen Vægt. Med Hensyn til de 4 første Paragrafer maa jeg, som sagt, gjøre den Hovedindsigelse, at Finantsloven ikke her staar som Udgangspunkt, medens den haade grundlovmæssig og tillige ifølge Sagens Natur maa være Udgangspunktet; man kunde da ved Siden deraf træffe nogle Regler for, hvorledes der skulde forholdes for aldeles uforudsete Tilfælde, som ikke vare behandlede i Finantsloven. — § 6 indeholder et meget vigtigt Spørgsmaal for Regnskabsaflæggelsen, der ligeledes er berørt af en æret foregaaende Taler, og som jeg skal tillade mig noget nærmere at omtale. Da den første Finantslov i sin Tid blev forelagt Rigsdagen, kaldt den, ligesom Finantslovsforslaget nu, i to Afdelinger, nemlig en Hovedtext og dertil sig sluttende Anmærkninger. Formen var dengang væsentlig forskjellig fra, hvad den nu er, men i Realiteten var det det Samme, og der opstod da strax det Spørgsmaal, hvilket Forholdet var mellem selve Finantslovens Text og Anmærkningerne. Dette Spørgsmaal blev af den daværende Finantsminister besvaret derhen, at enhver Detail, der findes i Anmærkningerne, er ligesaa fuldt bindende som selve Finantslovens Text, og det er den Regel, som siden den Tid stedse har været fastholdt. Skledestomindre er det aldeles klart og utvivlsomt, sler efterat Omfanget af Anmærkningerne til Finantsloven er voret saa betydeligt, som det er slet i den senere Tid, at det ikke kan være Meningen, at enhver Enkeltbed, der indeholdes i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget, skulde have samme bindende Kraft som selve Finantslovens Text; i enkelte Tilfælde fremgaaer det endog saa ligefrem af Udtalelserne i Anmærkningerne, at en og anden Specifikation kun er meddeelt til Oplysning om, hvorledes Ministeriet forventede, at Udgiften vilde finde Anvendelse. Dersom man derfor betragter Anmærkningerne og Texten, som de nu foreligge, saa kan man sige, at i alle Tilfælde er Finantslovens Text ubetinget bindende, i nogle Tilfælde ogsaa Anmærkningernes Text, men i mange Tilfælde ikke. Men hvor er da Grændsen? Ja, det er en Feil ved de nu-